

עפ"א 44505/10/20 - דני דהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"א 44505-10-20 דהן נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
המבקש דני דהן
 ע"י ב"כ עו"ד אבי עמירם

נגד מדינת ישראל
המשיבה ע"י ב"כ עו"ד ניר שנידרמן, המחלקה להנחיית
 בפרקליטות המדינה

החלטה

המבקש הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות בניה ושימוש במקרקעין, שעיקרן הקמת מבנה גדול, מבנים קטנים יותר, תוספות גדולות למבנים שונים וחומה ארוכה, במקרקעין המצויים באזור התעשייה במושב אחוזם. ביום 18.3.19 גזר בית משפט השלום בקרית גת (מפי כב' השופט משה הולצמן) את עונשו של המבקש בהתאם להסדר הטיעון. בהתאם להסכמה, נדון המבקש למאסר על תנאי, קנס משמעותי והתחייבות. בנוסף לכך, הורה על הריסת המבנים, אף כי נתן ארכה לביצוע ההריסה בפועל. אולם, לאחר דחיות וארכות נוספות, ביום 17.9.20, דחה בית המשפט את הבקשה האחרונה לעיכוב ביצוע צו ההריסה (כל זאת במסגרת תו"ב 8164-08-17).

עתה, מונחות לפני בית משפט זה שתי בקשות. **האחת, בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על הכרעת הדין**, וממילא על גזר הדין, בטענה כי נפלה שגיאה נוראה לפני התביעה ובית המשפט, ולמעשה המערער הורשע על לא עוול בכפו, בעבירה שביצע אחר, תאגיד. **השנייה, בקשה לדחיית מועד כניסתו לתוקף של צו ההריסה**, הן נוכח הכוונה לערער על עצם ההרשעה העומדת ביסוד צו ההריסה, והן משום שינוי נסיבות, שהוא בעיני המבקש דרמטי, אשר בעטיו סבור המבקש שיש סיכוי כי יינתן היתר בניה, או למצער יוחלט שלא לאכוף הדין ביחס אליהם.

ב"כ המבקש כרך את שתי הבקשות שהוגשו זו אחר זו, במסגרת אותו הליך ובהקשר ענייני אחד. תגובת המשיבה ניתנה ביחס לשתי הבקשות כאחת, וכך גם מענה הסנגור עליה. לפיכך, ניתנת החלטה זו, הכורכת שתי החלטות, ביחס לשתי הבקשות, כאחת.

הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור

1. הבקשה מוגשת למעלה משנה ומחצה לאחר מתן גזר הדין. נוכח האיחור הגדול, לפי הפסיקה, יש להראות טעם ממשי היכול להצדיק הארכת מועד לתקופה ארוכה כל כך, כפי שצוין ב"כ המבקש בהגיונותו בבקשה.

2. **טענת העיקרית של המבקש** היא כי הודעת הערעור, אשר טיוטה הימנה צורפה לבקשה, מגלמת טענת חפות מכריעה, ומלמדת כי נעשה עוול גדול למבקש, אשר לא היה צריך להיות מועמד לדין בעבירה זו כלל, באשר העבירה בוצעה בידי אחר.

3. בא כוח המבקש מסביר כי המקרקעין מושא כתב האישום חכורים על ידי תאגיד. המדובר בתאגיד אשר בעלי המניות שלו הינם המבקש והאגודה השיתופית של מושב אחוזם. לטענת המבקש, לו היה נערך שימוע כראוי לפני הגשת כתב האישום, הרי שעובדות אלו היו מתבררות וכתב האישום היה מוגש נגד התאגיד. טענת ב"כ המבקש היא כי ברקע כתב האישום עומד סכסוך עסקי שנתגלע בין התאגיד לבין האגודה השיתופית. סכסוך זה יושב רק בתחילת שנת 2020, לאחר סיום ההליך הפלילי. לאחר ישוב הסכסוך, שהיה כרוך במאמצים רבים והוצאות כספיות עצומות "אשר מומנו על ידי חלקו של המערער בתאגיד", נחתם ההסכם שבעקבותיו באה המלצת הוועדה המקומית לתכנון ובניה לכיש לפני הוועדה המחוזית להפקיד תכנית, שתאפשר להכשיר את המבנים שנבנו ללא היתר. מוסבר עוד שחלק מהמבנים המפורטים בכתב האישום נבנו על קרקע שייעודה תעשייה, אך חלק נבנו על קרקע המיועדת לחקלאות. אולם התכנית החדשה תביא לשינוי ייעוד הקרקע החקלאית.

4. הטענה המרכזית בטיטוט הערעור היא כי התאגיד הוא בעל הזכויות במבנים, והתאגיד הוא החוכר את הקרקע שעליה נבנו המבנים. לשיטת המבקש, המאשימה לא בדקה את העובדות כראוי טרם הגשת כתב האישום וכיוונה את מלחמתה נגד המבקש, במקום לפעול נגד חוכר הקרקע, הבעלים של המבנים, היינו התאגיד.

5. למעשה, נטען כי המשיבה כשלה בהעמדת המבקש לדין במקום התאגיד, ובכך הכשילה את בית המשפט. שכן, המבקש "אינו האישיות המשפטית אשר אמורה לעמוד לדין". נטען כי המבקש בעצמו חסר standing במקרקעין. שכן, כל פעולה במקרקעין כפופה להסכמת האגודה השיתופית שהיא חלק אינטגרלי מהתאגיד. התאגיד הוא זה שביצע את העבודות, הוא זה שחכר את הקרקע וממילא הודאת המבקש בכתב האישום היא הודאת סרק, שאינה תואמת את המצב המשפטי.

6. בהמשך לאמור נטען כי שגה בית המשפט כאשר קבע שהמבקש גרף רווחים משמעותיים מהמבנים שנבנו באיסור, שכן, גם האגודה השיתופית זכתה לרווח מרווחי התאגיד. לבקשה צורף גם ההסכם בין המושב לבין המבקש אשר ייסד הלכה למעשה את התאגיד, וקובע את אופן הפעולה שלו ואת חלוקת הרווחים בין מחזיקי המניות.

7. **המשיבה מתנגדת** מכל וכל לבקשה להארכת מועד להגשת הערעור. המשיבה מדגישה את הזמן הרב שחלף ממועד מתן הכרעת הדין (01.05.2018), ואת העובדה כי המבקש הורשע עקב הודאתו בעבירה. הודאה, שניתנה כאשר היה מיוצג על ידי עורך דין ולאחר שהבין את כל העובדות שיוחסו לו. הודגש, שלא רק ההודאה הייתה מוסכמת, אלא גם הענישה שהושתה על המבקש הייתה מוסכמת. המבקש, בהיותו מיוצג גם בשלב הטיעון לעונש, הסכים לצו ההריסה, והסכים לשלם קנס המגיע כמעט לחצי מליון ₪, אף כי הוסכם שלא יישא במאסר בפועל, כפי שרצתה המשיבה מלכתחילה.

8. המשיבה טוענת כי מדובר בערעור סרק שכל מטרתו היא להביא בדרך זו להארכת מועד לביצוע צווי

ההריסה, לאחר שפקעו המועדים הקבועים בחוק המאפשרים זאת.

9. המשיבה סבורה שאין טעם להאריך את המועד להגשת הערעור באשר סיכויי הערעור קלושים על פניהם. המשיבה מזכירה את הפסיקה המתייחסת לאפשרות חזרת נאשם מהודאתו במסגרת סעיף 153 לחוק הסדר הדין הפלילי, המצריך טעמים מיוחדים. כן הוזכר כי לפי הפסיקה יש להראות פסול בהודיה, פגם ברצון החופשי או בהבנת משמעות ההודיה, ואין לאפשר חזרה מהודיה מטעמים טקטיים. המשיבה טוענת כי המבקש לא הצביע על טעם כלשהו שיש בו כדי להצדיק את החזרה מהודיה.

10. המשיבה מוסיפה ומצביעה על כך שהמבקש לא הצליח להראות שיש ממש בטענתו לפיה לא היה אלא "אורגן" בתאגיד, אשר הוא מחזיק את מרבית מניותיו. המשיבה הזכירה כי הדגש במשפט הפלילי הוא על האחריות האישית - פרסונלית לביצוע עבירות. נטען כי לפי חוק התכנון והבניה, אחריות "אורגן" עשויה להתלוות לאחריות פלילית של תאגיד, אולם אין בכך כדי לשלול את האחריות האישית של נושא משרה בתאגיד, לעבירות שהוא עצמו ביצע באופן אישי. המשיבה טוענת שהמבקש לא הצביע על טעם מניח את הדעת לשלול ממנו אחריות אישית לביצוע העבירות.

11. **הסניגור במענה** לתגובת המשיבה טוען ששוגה המשיבה בהתייחסות צרה לשאלת האפשרות לחזרה מהודיה. זאת, שעה שלשיטתו הכשל בהליך הפלילי הוא עמוק הרבה יותר, באשר כתב האישום הוגש נגד הגורם הלא נכון. לשיטת הסניגור, מדובר בכשל כה עמוק, המחייב את ביטול ההליך הפלילי כולו. הסניגור טוען כי אף שמדובר בעוון, נכון היה לקיים שימוע בעניינו של המבקש. שכן, מאפייני העניין הם חריגים. לשיטת הסניגור לו היה מתקיים שימוע בטרם הגשת כתב האישום, הרי שהתמונה כולה הייתה מתבררת מראש והשגיאה, לשיטתו, הייתה נמנעת.

דין

12. לאחר עיון בבקשה להארכת מועד ובטיוטת הודעת הערעור, המסקנה המתבקשת היא שלא יהיה זה נכון להאריך את המועד להגשת הערעור, באשר הערעור לגופו נראה חסר סיכוי על פניו.

13. אכן צודק הסניגור כי במקרים שבהם יש חשש לעיוות דין חמור או שגיאה נוראה שנפלה בהליך הפלילי, ניתן להאריך את מועד הגשת הערעור אף לתקופות ממושכות ביותר, ולו כדי לתקן עיוות דין בולט. דא עקא, שבמקרה זה לא שוכנעתי שיש מקום לחשש כי נגרם עיוות דין כלשהו למבקש.

14. כתב האישום ייחס למבקש את ביצוע העבודות האסורות, עבודות הבניה והשימוש המסחרי במבנים, תוך גריפת רווחים כספיים משמעותיים. בכתב האישום צוין כי המבקש היה מי שהשתמש במקרקעין, מי שביצע את העבודות ומי שהייתה מוטלת עליו החובה להשיג היתר. עוד צוין כי הוא זומן לחקירה, אך לא התייצב.

15. המבקש היה מיוצג בהליך לאורך כל אורכו. אין בהודעת הערעור כל טענה עובדתית, ובוודאי שלא טענה עובדתית מבוססת בראיה כלשהי, המצביעה על פגם בהליך עצמו. עיון בפרוטוקולים של הדיונים הרבים

בהליך זה מלמד כי המערער לא רק נכח אלא היה מעורב בדיון, והבין היטב את ההליכים.

16. דברי המבקש עצמו לבית המשפט, בדיון בו התבקשה דחייה של הטיעונים לעונש (23.10.18), מבטאים בבירור את מעורבותו האישית בפרויקט הבניה. המבקש אמנם טוען "רימו אותי", אך לטענה זו אין הד בהודעת הערעור. לעניין המעורבות בפרויקט אמר המבקש "אני קניתי את השטח", וכן "ו)בניתי את המקום הזה **בידיים שלי**" (עמ' 7 לפרוטוקול, ההדגשה נוספה - א"א).

17. יתרה מכך, בדיון האחרון, שעסק בעיכוב הביצוע, אמר המבקש דברים לפרוטוקול, מהם עולה שוב כי מדובר בעסק שהוא באחריותו האישית והישירה של המבקש, אותו בנה ללא היתר, אף כי טען שהפלישה של הבניה הבלתי חוקית לשטח החקלאי נעשתה בשגגה. כך, אמר המבקש "זה נכון שעשיתי עבירה"; "אני מיוזמתי הבאתי מודד והשגתי הכל"; "מהיום שבניתי את העסק הזה עד היום אני סובב..."; "אני משכיר לחברה..."; "אני פלשתי על השטח בטעות, החקלאי הוא בבעלותי ולא נכנסתי למישהו" ועוד. דברים אלה, מעמ' 15 לפרוטוקול, נאמרו בחודש אוגוסט האחרון. הנה כי כן, אחריותו של המבקש לפרויקט, כעולה מדבריו שלו, אינה אחריות עקיפה של מנהל בתאגיד. **אחריותו של המבקש היא ישירה.**

18. יובהר, שייתכן בהחלט שמעבר למבקש גם התאגיד ביצע עבירה. ייתכן שנכון היה להעמיד לדין גם את החברה שבאמצעותה פעל המבקש. ייתכן גם שניתן היה להאשים גם את האגודה השיתופית של המושב, כפי שטען הסנגור בדיון הראשון בתיק. אולם, אין בכך שיש אולי גם אחראים נוספים, כדי לשלול את אחריותו הישירה של המבקש, המעיד על עצמו כמבצע עיקרי. המבקש הוא מבצע העבירה, לא משום שהוא המחזיק את עיקר מניות התאגיד, או משום שהיה צפוי לעיקר רווחיו. המבקש הוא המבצע העיקרי, משום שהוא היה המוציא והמביא של הבניה, לפי דבריו שלו, ולפי כתב האישום שבו הודה.

19. יתרה מכך, אין ממש בטענה כי התמונה המלאה לא עמדה לפני התביעה ובית המשפט. התמונה הכללית שורטטה בדברי הסנגור כבר בדיון הראשון, בנוכחות המבקש (עמ' 1 לפרוטוקול). שם, סיפר הסנגור על הרקע להקמת התאגיד. אף נאמר בנוסף כי המבקש עצמו חקר השטח מהתאגיד "בחכירת משנה של 100 אחוז לנאשם, לדני דהן. כך שהוא מחזיק בזכויות לעוד 24 שנים". הטענה המהותית היחידה להגנת המבקש הייתה הטענה לטעות מדידה שהביאה לפלישה לשטח חקלאי, שלא על דעתו. נטען שגם למושב יש אחריות פלילית בנוסף למבקש. הוסבר מה הקושי בתיקון המצב, וסופר על הסכסוך בין המבקש לבין המושב. אם כן, בניגוד לטענת המבקש היום, לא הוסתר דבר מבית המשפט. התביעה, בית המשפט ובעיקר המבקש עצמו, ידעו כולם היטב במה דברים אמורים. אולם, לא היה בדברים אלה כדי לשמוט הקרקע מתחת אחריות המבקש, אישית, לעבירות. בסופו של יום, ולאחר יעוץ משפטי, החליט המבקש להודות בכתב האישום, והסנגור החדש אינו מצליח להסביר איזה פגם נפל בהודאה זו.

20. עוד יאמר כי הבקשה חסרה לגמרי טענה עובדתית פוזיטיבית חלופית לאמור בכתב האישום. לא נמסרת גרסה כלשהי המתארת את חלקו של המבקש במעשים עצמם, שיש בה כדי להסביר מדוע אין במעשיו כדי להטיל עליו אחריות פלילית. למעשה, לאחר זיקוק כל טענות הסנגור, הטענה היחידה היא כי נכון יותר היה להעמיד לדין את התאגיד שהוא חוכר השטח. זאת, מבלי להסביר מדוע אין אחריות אישית למבקש במקביל לאחריות שאולי נופלת גם על התאגיד. הרי, האחריות לעבירה חלה לא רק על בעלי הקרקע, או המחזיק אלא גם על גורמים רבים נוספים, בהם כמובן "המבצע" (ראו סעיפים 204 ו-208 לחוק התכנון והבניה לפני

תיקונו, וסעיף 243 לאחר תיקון 116). נמצא, שבהעדר טענה פוזיטיבית לחפות, ובהעדר כל חשש לפגם בהודיה, אין כל חשש כי הרשעת המבקש גרמה לו לעיוות דין.

21. **המסקנה היא אפוא שאין סיכוי מוחשי להצלחת הערעור.** לפיכך, בשים לב לחלוף הזמן הרב מאז מתן גזר הדין, ובהעדר טענה כלשהי שיש בה כדי להסביר את האיחור בהגשת הערעור, למעט החלפת הייצוג, **דין הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור להידחות, וכך אני מורה.**

בקשת רשות ערעור - עיכוב ביצוע צו ההריסה

22. הבקשה השנייה המונחת לפני בית המשפט היא בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט ביחס לשאלת עיכוב הביצוע מיום 17.9.20. הערעור בשאלת עיכוב הביצוע, יכול להיות מוגש רק ברשות בית המשפט שלערעור (סעיף 254ט(ט) לחוק התכנון והבנייה).

23. הטענה המהותית לעיכוב הביצוע נסמכת על שני טעמים. **הטעם האחד** נובע מהרצון לקיים דיון בערעור על פסק הדין עצמו, בטענה שיש לבטל את כל ההליך כאמור, כאשר המבנים עדיין עומדים על תילם. משנדחתה הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור על פסק הדין, כאמור, ממילא טעם זה נופל.

24. **הטעם השני** להארכת המועד הוא שינוי הנסיבות במישור התכנוני. טוען המבקש כי לאחר יישוב הסכסוך בין המבקש לבין האגודה השיתופית במושב, ולאחר חתימת האגודה על התכנית, קיים סיכוי מוחשי להביא לשינוי בתכניות החלות על הקרקע. זאת, בשים לב להמלצת הוועדה המקומית לתכנון ובנייה שהונחה לפני הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה לבצע את השינוי האמור. התפתחות זו אמורה להביא לשינוי ייעוד הקרקע החקלאית לתעשייה. דבר, שיסלול את הדרך להכשרת המבנים בדיעבד. נוכח הסיכוי המוחשי שמוצא המבקש בתהליך זה נראה לו כי ראוי למנוע מציאות בה ייהרסו המבנים האמורים בכתב האישום. זאת, נוכח הנזק הכלכלי הגדול שייגרם למבקש ובשים לב לאובדן הפרנסה של משפחות רבות אשר מתפרנסות מהחברות השוכרות שטחים במבני התעשייה האמורים.

25. בא כוח המערער מודע לכך שבית משפט השלום מיצה בהארכות שניתנו את כל התקופות המוענקות לשם כך, בהתאם לחוק התכנון והבנייה, כנוסחו לאחר תיקון 116. יחד עם זאת, טוען המבקש כי על ענייננו חל הדין ערב התיקון. לחלופין טוען המערער לקיומה של "סמכות טבועה" לבית המשפט להמשיך ולהאריך את המועדים, אף בניגוד ללשון המפורשת של חוק התכנון והבנייה, ולו מכוח סעיף 3 לחוק סדר הדין הפלילי, ובהקשר זה מצביע על תקדים מבית משפט השלום ברמלה (כב' השופט גלט, בתיק 15635-03-19 מיום 17.11.20).

26. לאחר עיון, לא מצאתי שגיאה מהותית בהחלטתו האחרונה של בית משפט השלום, מיום 17.9.20, בה דחה את הבקשה האחרונה להארכת המועד, בוודאי לא שגיאה לרעת המבקש, וממילא אין מקום ליתן רשות ערעור.

27. לפני הדין, לגופו של עניין, יש להבהיר כי על ענייננו חלות הוראות תיקון 116 לחוק התכנון והבנייה. זאת,

משום שהוראות סימן ח' לפרט י' (הכולל את סעיף 254ט לחוק המתקון, לענין עיכוב ביצוע צו סופי), חלות על "צווים שניתנו מיום התחילה ואילך" (כלשון סעיף (ג)16 לחוק המתקון). צו ההריסה דנן ניתן ביום 18.3.19, כשנה וחצי לאחר כניסת התיקון לתוקף, וממילא הוראות סעיף 254ט חלות עליו.

28. אולם יובהר, כי אפילו היה חל הדין הישן על ענייננו, הרי שבית המשפט לא היה דוחה עוד את הכניסה לתוקף של צו ההריסה, באשר ההיתר עדיין רחוק מאוד, ותלוי בשינוי התכנית החלה על האזור ושינוי ייעוד הקרקע. שכן, המבקש עצמו העריך כי התהליך כולו יקח "שנה - שנתיים" (עמ' 15 לפרוטוקול). אף האדריכל מטעמו של המבקש אמר שייקח חודשים עד אשר יוכל להשיג אפילו "הקלה", שתאפשר את המשך הפעילות. משמע, ההיתר רחוק מאוד מלהיות "בהישג יד", ואף לפי הדין הקודם לא היה מקום לארכה.

29. אולם, לפי הדין החדש אין לבית המשפט כל שיקול דעת. החוק אוסר, בצורה מפורשת וקוגנטית, על עיכוב ביצוע הצו "אם העבודה האסורה אינה תואמת את התכנית החלה על המקרקעין" (סעיף 254ט(ד)(2) לחוק). אין מחלוקת שתנאי זה אינו מתקיים בענייננו. כך, שלא ברור מכוח איזו סמכות עוכב הביצוע עד כה.

30. מעבר לכך, כאמור בסעיפים 254(ה) - (ז), תקופת עיכוב הביצוע הכוללת לא יכולה להמשך יותר משנה. אף בהתחשב בתוספת הנובעת מ"תקנות הקורונה", הרי שזמן זה חלף עבר זה מכבר. משמע, כדי לדחות את מועד ביצוע הצו, צריך היה בית משפט השלום להתעלם משתי הוראות חוק מפורשות, ולפיכך ברור מדוע העתירה לעשות כן נדחתה.

31. ב"כ המבקש טען לנסיבות חריגות ויוצאות דופן, בשים לב להיות המבקש נרקומן ועברין לשעבר, אשר עשה מאמץ שיקומי גדול, ולא ראוי לסיים את מפעלו הכלכלי, בשל שיקול ביורוקרטי. כן הועלו טיעונים לגבי העסקים הפועלים במבנים שנבנו באיסור, ואודות המשפחות המתפרנסות מהם. הסנגור פנה גם בבקשה להתחשב בקושי החריג שנוצר בתקופת הקורונה לפעול מול הרשויות השונות, בדרך שהיא תמיד דרך חתחתים, לקבלת ההיתר הנכסף. כאמור, הסנגור ביקש כי יעשה שימוש ב"סמכות הטבועה" להאריך עוד את המועד, אך המקור עליו הסתמך, שקבע זאת לכאורה במפורש (בהחלטת השופטת גלט הנ"ל) ניתנה בהחלטה קצרצרה, בפתקית, לאחר הסכמה, כאשר מלשון בית המשפט משתמע שלא הייתה ברורה מודעת הצדדים לבעיית המועדים וכאשר לא נערך דיון אדוורסרי מלא. ממילא, הערך התקדימי של ההחלטה נמוך.

32. בענייננו, בצדק דחה בית משפט השלום הטענה לקיומה של סמכות לעכב עוד, תוך הפניה לפסיקה מפורשת, לפיה לא ניתן לטעון לקיומה של "סמכות טבועה" להאריך מועד, מקום בו המחוקק אסר הארכת מועד באופן מפורש. הרי כבר נפסק בעניין זה, בלשונו של השופט קרא, כי "הגביל המחוקק במסגרת התיקון לחוק את שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בבואו לעכב ביצוע צו הריסה שהפך חלוט" (רע"פ 5790/19 עזון נ' **מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה** (21.1.20), וראו גם רע"פ 56750-06-20 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (10.7.20)).

33. סיכומו של דבר, נוכח שתי הוראות חוק מפורשות, לא יכול היה בית משפט השלום להגיע לכל מסקנה אחרת, וחייב היה לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה. בהעדר שגיאה, אין מקום ליתן רשות ערעור על ההחלטה.

סיכומו של דבר - שתי הבקשות נדחות.

הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין נדחית נוכח חלוף הזמן הרב ובאין סיכויי ערעור, בהעדר טענת ערעור מבוררת.

הבקשה למתן רשות ערעור על ההחלטה האחרונה, הדוחה הבקשה לעיכוב נוסף בביצוע צו ההריסה נדחית, באשר ההחלטה פשוט נכונה. שכן, לא ניתן היה להגיע, על פי החוק והפסיקה, לכל מסקנה אחרת.

עותק ההחלטה יועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' כסלו תשפ"א, 25 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.